

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Så må vi jo altså have den for tredje gang. Nu begynder hr. Holger K. Nielsen igen med sin påstand om, at Enhedslisten skulle mene, at forbeholdene var lige gyldige. Det mener vi ikke. Vi mener, at de er vigtige, og vi har altid sagt, at de var vigtige. Vi sagde dengang før Maastricht, at der var for få forbehold. Vi sagde ikke, at de, der var, ikke var vigtige. De var der dog, og de var af betydning. Det er da bedre, at der er forbehold, end at der ingen forbehold er. Det har vi sagt hele vejen igennem, vil jeg gerne sige til hr. Holger K. Nielsen.

Det, vi også har sagt, er, at de fire forbehold, som nu diskuteres, og som vi er enige med SF i er vigtige at fastholde, allerede lå i Maastricht-Traktaten den 2. juni, da vi stemte dér. Det mener SF ikke. SF mener, at de er fremkommet ved mirakuløse forhandlinger i det nationale kompromis i løbet af efteråret 1992. Det er vi uenige i. Vi kan påvise, at de rent faktisk står i Maastricht-Traktaten.

Det er så en historisk diskussion. Jeg havde håbet, at den var slut med mit sidste indlæg, men tager den da så en gang til. Under alle omstændigheder er det da godt, at hr. Holger K. Nielsen og vi andre er enige om, at disse fire forbehold i hvert fald er vigtige. Så kan vi måske lade det historiske slutte dér og begynde sammen på diskussionen af, hvilket dansk memorandum der skal udfærdiges her i efteråret.

Hr. Ove Fich forsøger endnu en gang at så tvivl om, hvordan det papir, som regeringen vil sende til EU, vil blive opfattet. Hr. Ove Fich mener sådan set ikke rigtig, at der står noget, der kan bekymre. Men der står, kan jeg sige til hr. Ove Fich, at man gør formandskabet opmærksom på, at der er eksempler på, at lande kan blokere. Det kan da kun opfattes sådan, at man ønsker, at landene ikke skal kunne blokere. Alle vi andre, der læser almindeligt dansk, kan ikke læse det på anden vis. Hr. Ove Fich har sin helt specielle opfattelse af det, og det er der så ikke rigtig noget at gøre ved.

Peter Duetoft (CD):

Jeg vil gerne starte med det sidste. Jeg vil gerne starte med at fratage hr. Keld Albrechtsen enhver drøm eller illusion. Der bliver ikke indgået et forlig mellem Enhedslisten, SF og en regering, CD deltager i, omkring EU-politikken. Vi accepterer ikke, at det skulle være med Enhedslisten og SF, at dansk Europapolitik skal lægges.

SF kan vi diskutere med, fordi de har vist fleksibilitet, men jeg synes lige så godt, at jeg kan tage drømmen fra Enhedslisten, for der er ikke nogen grund til at lege med det alternativ. Der er ikke et alternativ i CD's verden på EU-området, der har noget at gøre med Enhedslisten.

Men så vil jeg godt være lidt mere positiv og sige tak til statsministeren og udenrigsministeren for redagørelsen her i dag.

Det er jo vanskeligt at bevare optimismen i Europa i dag. Blodbadet i Bosnien fortsætter tragisk. Man kan i radioavis efter radioavis høre, at det formodentlig kommer til kampe igen i løbet af ganske kort tid, når foråret slår igennem i Bosnien.

Der var i TV 2 i lørdags, tror jeg det var, en tv-udsendelse om 12-årige gadebørn i Moskva, 12-årige gadebørn, der var sendt i byen for at lave kriminelle handlinger, så deres forældre kunne overleve, børn på 12 år, som slog mennesker ihjel, og som sagde, at det så meget skægt ud at se dem ligge dér i deres blod med kramper, når de var i døds kamp.

Vi har mindretalsmodsatninger i en række lande, vi har stigende miljøproblemer, vi har sociale katastrofer i en række lande, vi har stigende flygtningeproblemer, og så har vi den forbandelse, det er med en negativ nationalisme.

Jo, Europa har brug for den stabilitet, som også både statsministeren og udenrigsministeren talte om. Det kan da godt være, at det ville være dejligt at tegne et billede af et positivt og lykkeligt Europa, men de andre streger skal altså også med for at få en samlet forståelse af, hvad det er, der sker i Europa.

Vi havde nøjagtig samme problemer efter Anden Verdenskrig: social nedgang, negativ nationalisme og svage demokratier. Dengang var EU og NATO svaret, og det er de selvfølgelig også igen, og derfor er Europas sikkerhed både et spørgsmål om militær sikkerhed og et spørgsmål om økonomisk sikkerhed. Og dér er Den Europæiske Union og NATO i fællesskab de to instrumenter, der kan bruges.

Militært må man glædes over, at NATO i de seneste år har forstået at lægge sig om fra en rent militær organisation til også en mere politisk. Jeg indrømmer blankt, at jeg ikke er topfan, jeg er hverken formand eller næstformand i fan-klubben for Partnerskab for Fred. Jeg accepterer selvfølgelig, at det er et politisk middel, men der må ikke være nogen tvivl om, som Folketinget også på et tidspunkt for nogle måneder siden